

Excelenței Sale,
Domnului Klaus Werner Iohannis,
Președintele României

**STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE
KLAUS WERNER IOHANNIS,**

Asociația profesională „Forumul Judecătorilor din România” vă solicită prin prezenta ca, în calitate de Președinte al României, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, ale art. 34 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să formulați o

**CERERE DE SOLUȚIONARE A CONFLICTULUI JURIDIC DE
NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ**

dintre autoritatea judecătorească și puterea legislativă, prin care Curtea Constituțională să pronunțe o decizie prin care să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între menționatele autorități publice, în măsură să împiedice autoritatea judecătorească să-și îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care a fost investită, și să dispună măsurile pe care le consideră necesare în vederea restabilirii ordinii constituționale care trebuie să existe între autoritățile publice prevăzute în Titlul III din Constituția României.

1. Prevederile constituționale asupra cărora poartă conflictul

Pentru a se pronunța, apreciem că, în calitate de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România, Curtea Constituțională va trebui să interpreteze prevederile art. 1 alin. (4) și (5), precum și art. 16 alin. (1) din Constituție asupra cărora poartă conflictul.

“Art. 1 - (4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.

(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Art. 16 - (1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.*

2. Scurte comentarii referitoare la obiectul sesizării

Prin Hotărârea Senatului nr.28 din 7 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 10 martie 2016, s-a dispus modificarea hotărârilor Senatului nr. 44/2011, 4/2012, 36/2012, 43/2012, 3/2013 și 47/2013 cu privire la durata mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii validați prin aceste hotărâri (Alina Nicoleta Ghica, Florentina Gavadia, Bogdan Gabor, Gheorghe Muscalu, Mona-Lisa Neagoe, Adrian Bordea, Luminița Palade, Daniela Ciochină), efectul fiind că șapte magistrați aleși și un reprezentant al societății civile vor rămâne în exercitarea mandatului până la împlinirea termenului de 6 ani, respectiv 8 septembrie 2017, 3 aprilie 2018, 10 octombrie 2018, 28 ianuarie 2019, respectiv 23 iunie 2019, iar nu doar până la 7 ianuarie 2017, respectiv 6 ani de la investirea în 2011 a actualului Consiliu Superior al Magistraturii. Un al optulea magistrat, Norel Popescu, ales în luna mai 2014, nu a fost nici până astăzi validat de Senatul României.

Cu alte cuvinte, acești membri ai CSM au primit de la Senat un mandat întreg, de 6 ani, calculat de la momentul validării, în condițiile în care validarea trebuia să fie făcută doar pentru restul mandatului persoanei pe care au înlocuit-o. În astfel de împrejurări, ad absurdum, un mandat ar putea avea și un caracter perpetuu, cât timp Senatul nu validează mandatul altui membru CSM. Spre comparație, ar putea fi imaginată vacantarea în fiecare zi a unui loc de senator sau deputat și, în logica asumată de Senat exclusiv în situația CSM, nu și a Curții Constituționale, spre exemplu, organizarea de alegeri parlamentare tot în fiecare zi pentru fiecare loc vacant, ceea ce este o ficțiune.

De asemenea, este afectată fundamental constituirea acestui organism colectiv (garant al independenței justiției), o operațiune unică, specifică unui organ unitar, durata de 6 ani a mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii fiind indisolubil legată de funcționarea CSM ca un întreg, restul de mandat al celor opt membri în cauză fiind exclusiv un rest, iar nu un mandat întreg. Acest artificiu ridicol nu se mai utilizează nici măcar în statele africane. Împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii să funcționeze în parametrii săi constituționali, prin hotărâri ale puterii legiuitoare, care nu respectă autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătorești, poate concretiza un blocaj instituțional, inclusiv un conflict între puterea legislativă și puterea judecătorească, principiul supremației Constituției și principiul legalității fiind de esența cerințelor statului de drept.

2.1. Inexistența unei decizii a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la inițierea procedurii de „rectificare”

Un prim aspect extrem de grav constă în aceea că Hotărârea Senatului nr.28 din 7 martie 2016 este adoptată ca urmare a unei „scrisori” a Consiliului Superior al Magistraturii.

Reamintim că, potrivit dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 317/2004, „Consiliul Superior al Magistraturii alcătuiește lista finală cuprinzând magistrații aleși, potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) și art. 16 alin. (2), și o transmite Biroului permanent al Senatului”.

Potrivit dispozițiilor art. 27 din aceeași lege, lucrările Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se desfășoară în prezența a cel puțin 15 membri, iar *hotărârile* Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se iau cu *votul majorității* membrilor prezenți.

Prin urmare, o „scrisoare” nu reprezintă un act administrativ care să reprezinte rezultatul procesului decizional al Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca organ colegial care are atribuția de a alcătui lista finală cuprinzând magistrații aleși și de a o transmite Biroului permanent al Senatului.

2.2. „Rectificarea” nu este echivalentă cu „modificarea”

Potrivit principiului simetriei juridice, trebuia urmată aceeași procedură pentru a obține „rectificarea” hotărârilor Senatului.

În temeiul art. 59 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *„modificarea unui act normativ constă în schimbarea expresă a textului unora sau mai multor articole ori alineate ale acestuia și în redarea lor într-o nouă formulare”*. Potrivit dispozițiilor art. 71 alin. (2) din aceeași lege, *„se interzice modificarea prevederilor unor acte normative prin recurgerea la operațiunea de rectificare, care trebuie limitată numai la erorile materiale”*.

Similar, pentru hotărârile Senatului nr. 44/2011, 4/2012, 36/2012, 43/2012, 3/2013 și 47/2013, publicate în Monitorul Oficial, deși au caracter individual, nu era posibilă modificarea duratei mandatului membrilor CSM, în condițiile în care o astfel de operațiune este „admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al aceluia act” (art. 61 alin. 1 din Legea nr. 24/2000).

„Scrisoarea” CSM prin care se solicita o „rectificare” a fost avută în vedere de Senat pentru a „modifica” hotărârile în cauză, de unde rezultă că s-a considerat - pe bună dreptate - că nu este vorba despre o eroare materială, iar prin actul final a fost modificată concepția asupra interpretării dispozițiilor constituționale și legale, fără o hotărâre asumată de Plenul CSM în acest sens.

Trebuie menționat că hotărârea Senatului nr. 44/2011 a fost atacată în fața instanței de contencios administrativ de membrii CSM validați, nemulțumiți de limitarea mandatului prin mențiunea expresă „...care va expira la data de 6 ianuarie 2017”, iar acțiunea a fost respinsă în mod definitiv și irevocabil, ca inadmisibilă. Or, autoritatea emitentă nu mai putea revoca actul (modificându-l în sensul dorit de beneficiari), deoarece a intrat în circuitul juridic civil.

2.3. Încălcarea principiului transparenței decizionale

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, „asociațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor pot participa la lucrările plenului și ale secțiilor, exprimând, atunci când consideră necesar, un *punct de vedere asupra problemelor ce se dezbat*, la inițiativa lor sau la solicitarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii”.

Nu numai că pe ordinea de zi a lucrărilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nu a fost o astfel de problemă extrem de importantă pentru funcționarea sa, dar au fost încălcate și dispozițiile legale potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii, în plen, se iau prin *vot direct și secret și se motivează*. În niciun caz, nu se trimit „scrisori”.

2.4. Analiza dispozițiilor constituționale și legale incidente

Temeiul de drept invocat în Hotărârea Senatului îl reprezintă prevederile art. 133 alin. (4) din Constituția României, republicată, potrivit cărora *“Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani”*.

Potrivit rolului și atribuțiilor conferite de art. 133 și 134 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât în plen, cât și în secții, Consiliul Superior al Magistraturii este un organ colectiv, cu membri aleși pe durata unui singur mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică. În baza art.23 alin.(1) din Legea nr.317/2004, *“Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora”*. Îndeplinirea tuturor atribuțiilor prevăzute de capitolul IV din Legea nr.317/2004 presupune întrunirea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sau a secțiilor acestuia, deci nu o activitate separată a membrilor Consiliului.

De altfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.196 din 4 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (4) și (9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 22 aprilie 2013, a reținut că, *„potrivit dispozițiilor constituționale și infraconstituționale, calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ca autoritate reprezentativă în cadrul sistemului judiciar, presupune o identitate de statut în raport cu celelalte puteri. Așadar, statutul membrilor Consiliului implică calitatea de demnitar, potrivit art. 54 alin.(1) din Legea nr. 317/2004, calitate recunoscută și deputaților și senatorilor. Ca și aceștia, membrii Consiliului sunt aleși pe durata mandatului, prin vot direct, secret și liber exprimat. În realizarea mandatului lor, membrii aleși ai Consiliului au o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică, stabilindu-se condițiile pentru desfășurarea activității specifice.”*

Fiind un organism cu mandat colectiv, mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii expiră la împlinirea termenului de 6 ani, respectiv la aceeași dată, pentru toți membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de vreme ce art. 22 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii dispune că *“președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție convoacă membrii Consiliului Superior al Magistraturii în ședința de constituire”* a Noului Consiliu.

Considerăm că modalitatea în care Curtea Constituțională a interpretat art. 142 alin. 2 din Constituție (*„Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit”*), în sensul că numirea în funcția de judecător la Curtea Constituțională se face *pentru diferența de mandat* (și nu pentru un nou mandat de 9 ani), trebuie să își găsească aplicarea în cazul Consiliului Superior al Magistraturii.

De altfel, este de subliniat că, în Hotărârea nr. 10/2015 (publicată în Monitorul Oficial nr. 126 din 18.02.2015) pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, aceeași interpretare a fost avută în vedere chiar de Senatul României la stabilirea duratei mandatului judecătorului numit, fiind o vădită contradicție în interpretarea dispozițiilor Legii fundamentale în ceea ce privește trei instituții fundamentale ale Statului (Parlament și Curtea Constituțională – cu mandate până la expirarea termenului inițial – și Consiliul Superior al Magistraturii – cu mandate noi, de câte 6 ani fiecare).

Prin urmare, având în vedere identitatea de statut în raport cu celelalte puteri, constituirea acestui organism colectiv (garant al independenței justiției) este o operațiune unică, specifică unui organ unitar, iar durata de 6 ani a mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este indisolubil legată de funcționarea CSM ca un întreg, restul de mandat al celor șapte membri în cauză fiind exclusiv un rest, iar nu un mandat întreg.

2.5. Exemple de drept comparat

Nici măcar statele africane nu mai utilizează astfel de artificii ridicole. Spre exemplu, în **Guinea**, în baza art. 7 din legea organică, membrul ales în caz de vacantare a unui loc în Consiliul Superior al Magistraturii preia restul de mandat al predecesorului său.¹ În **Camerun**, o dispoziție similară este cuprinsă în art. 4 alin. (2) din legea privind organizarea și funcționarea CSM.² De asemenea, un stat cu probleme delicate ale justiției, **Republica Moldova**, propune cu onestitate aceeași accepțiune (art. 13 din Legea cu privire la CSM), în caz de încetare a mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, acesta fiind *continuat* de membrul supleant ales.

În Uniunea Europeană, situația României este unică. Spre exemplu, în **Franța**, **Belgia** sau **Bulgaria**, conform legilor de funcționare a consiliilor superioare ale magistraturii, membrul al cărui mandat devine vacant prematur este înlocuit de un supleant, pentru restul mandatului său.³ De asemenea, Constituția Republicii **Malta**, la art. 101a pct. 5, dispune că, „atunci când o persoană ocupă un loc care a rămas vacant din cauza faptului că un membru al Consiliului Magistraturii încetează să mai dețină calitatea de membru indiferent de motiv, cu excepția expirării mandatului, respectiva persoană va deține funcția pentru perioada rămasă din mandatul membrului pe care îl înlocuiește.”⁴

2.6. Soluții irevocabile ale instanțelor judecătorești pronunțate în cererile unor membri CSM de anulare a unor hotărâri ale Senatului modificate prin Hotărârea Senatului nr.28 din 7 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 10 martie 2016

2.6.1. Prin sentința civilă nr. 313, pronunțată la 23 ianuarie 2013, în dosarul nr. 1942/2/2012, irevocabilă prin nerecurare, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamantele Mona Maria Pivniceru și Florentina Gavadia, în contradictoriu cu pârâțul Senatul României, ca lipsită de interes în privința reclamantei Mona Maria Pivniceru, respectiv ca inadmisibilă în privința reclamantei Florentina Gavadia, niciuna dintre reclamante neînțelegând să facă dovada depunerii plângerii prealabile în termenul special acordat de instanță în acest sens.

---

¹ Pagina web <http://www.geneva-academy.ch> [accesată ultima dată la 11.03.2016].

² Pagina web <http://minfopra.gov.cm> [accesată ultima dată la 11.03.2016].

³ Pagina web <https://www.coe.int> [accesată ultima dată la 11.03.2016].

⁴ A se vedea Șt. Deaconu (coord.), *Codex Constituțional: constituțiile statelor membre ale Uniunii Europene*, Monitorul Oficial R.A., București, 2015.

În motivarea cererii lor, reclamantele au arătat că, prin hotărârea contestată, au fost validate ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat de 6 ani, care va expira la data de 06.01.2017. Au considerat că limitarea mandatului lor de membri ai CSM este nelegală, fiind încălcate atât prevederile art. 133 alin. 4 din Constituția României, cât și art. 51 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit cărora durata mandatului membrilor CSM este de 6 ani, considerând că termenul de 6 ani, care reprezintă durata mandatului membrilor CSM, expiră la data de 08.09.2017 și nu la data de 06.01.2017, cum în mod greșit s-a menționat în hotărâre.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, derivând din natura hotărârii contestate a Senatului României, invocată în cauză, Curtea de Apel a apreciat-o ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

*”Astfel, potrivit art. 126 alin. 6 din Constituția României, „Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar”. De asemenea, potrivit art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „nu pot fi atacate în contenciosul administrativ actele administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul”. Curtea subliniază că, din lectura celor două texte, reiese că nu sunt supuse controlului judecătoresc actele altor autorități publice decât Parlamentul sau Camerele acestuia, dar care privesc raporturile lor juridice cu acestea din urmă. Or, în cauză este vorba despre însuși actul Senatului și, chiar dacă am aprecia, din perspectivă bilaterală raporturile dintre instituții, **Curtea reține că hotărârea contestată nu privește deloc raporturile Senatului cu Consiliul Superior al Magistraturii. Împrejurarea că este adoptată de senat în exercițiul atributului său constituțional în acest sens, nu transformă hotărârea de validare într-un act privind vreun raport al Senatului cu Consiliul Superior al Magistraturii.***

*Este real că instanța de contencios constituțional a analizat pe fond, ea însăși, o hotărâre similară a Plenului Senatului, prin Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. Temeiul acestei analize de constituționalitate l-a constituit art. 146 lit. 1 din Constituția României, potrivit căruia „Curtea Constituțională are următoarele atribuții: /.../ 1) îndeplinește și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții”, coroborat cu art. 27 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea /.../”. O atare decizie însă nu exclude însă o analiză a admisibilității în raport de obiectul hotărârii plenului Senatului, cu atât mai mult cu cât Curtea Constituțională nu a analizat excepția din perspectiva admisibilității sale. Prin urmare, **Curtea de apel consideră că hotărârea contestată a Senatului nu se circumscrie sferei de acte administrative nesupuse cenzurii instanței de contencios administrativ.**”*

2.6.2. De asemenea, prin sentința civilă nr. 7214, pronunțată la 19 decembrie 2012, în dosarul nr. 7171/2/2012, irevocabilă prin nerecurare, Curtea de Apel

București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de reclamantul Bogdan Gabor, în contradictoriu cu pârâțul Senatul României. Acesta a solicitat anularea parțială a Hotărârii nr. 4 din data de 02.04.2012 a Senatului României, publicată în Monitorul Oficial nr. 223 din data de 03.04.2012, în ceea ce privește limitarea mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, la data de 06.01.2017, arătând că, prin hotărârea atacată a fost validat, ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat care va expira la data de 06.01.2017. Nici acest reclamant nu a înțeles să facă dovada depunerii plângerii prelabile în termenul special acordat de instanță în acest sens.

2.7. Sesizarea Curții Constituționale pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională

Asociația profesională „Forumul Judecătorilor din România” solicită reintrarea în firea, prin readucerea Consiliului Superior al Magistraturii în coordonatele de legalitate și constituționalitate în care a fost conceput, printr-un astfel de remediu instituțional.

Titularii dreptului de sesizare sunt Președintele României, unul din președinții celor două Camere, primul-ministru și președintele Consiliului Superior al Magistraturii.

Sesizarea Curții Constituționale pentru soluționarea conflictului juridic se poate efectua de oricare dintre titulari, chiar dacă autoritatea pe care o reprezintă nu este implicată în conflictul respectiv.

Conform Deciziei Curții Constituționale nr. 97 din 7 februarie 2008, „conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi *conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție*, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale”. Împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii să funcționeze în parametrii săi constituționali, prin hotărâri ale puterii legiuitoare, poate concretiza un astfel de blocaj. Prin Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, instanța de contencios constituțional a statuat că textul art. 146 lit. e) din Constituție „stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea”.

Senatul României, în calitate de autoritate legiuitoare, a mai fost implicat în conflicte juridice de natură constituțională cu autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționate prin Decizia Curții Constituționale nr. 972 din 21 noiembrie 2012 și prin Decizia Curții Constituționale nr. 460 din 13 noiembrie 2013.

Președintele României, având rolul constituțional de a veghea la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice, scop în care exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate (art. 80 din Constituție), poate sesiza Curtea Constituțională pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională.

Facem trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 25 ianuarie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a constatat neconstituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 43/2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. Din nefericire, la acel moment, Curtea Constituțională nu a

analizat susținerea autorilor sesizării referitoare la cei 3 membri care nu și-au epuizat mandatele de 6 ani validate în anul 2006, întrucât au înlocuit magistrați ai Consiliului Superior al Magistraturii cărora le-au încetat mandatele înainte de expirarea duratei, prin pensionare sau demisie, deoarece Hotărârea Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010, față de care a fost formulată sesizarea de neconstituționalitate, nu a avut ca obiect și validarea acestora.

În temeiul art.1 alin.(5) din Constituție, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.” Principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept, în sensul prevederilor constituționale ale art.16 alin.(2), conform cărora “Nimeni nu este mai presus de lege.”

Sub acest aspect, trebuie menționat că hotărârea judecătorească, desemnând tocmai rezultatul activității judiciare, reprezintă fără îndoială cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, în general, reprezintă un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Forța executorie a hotărârii judecătorești este un efect intrinsec al acesteia. Pe cale de consecință, ordinea juridică internă a statului ar deveni iluzorie dacă s-ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să devină inoperantă.

O hotărâre judecătorească odată intrată în puterea de lucru judecat nu poate fi reformată decât în condițiile strict și limitativ prevăzute de lege, principiul securității raporturilor juridice impunând respectarea întocmai a celor dispuse de instanța de judecată, în caz contrar actul administrat fiind lipsit de finalitate, ideea de dreptate devenind astfel iluzorie.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități.

Prin urmare, întrucât **prin sentințele civile pronunțate de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, irevocabile prin nerecurare, s-a apreciat cu autoritate de lucru judecat că hotărârile Senatului reprezintă acte administrative, consolidate în mod definitiv prin efectul decăderii reclamantilor din dreptul de a formula plângerea prealabilă (și, implicit, prin inadmisibilitatea acțiunii în contencios administrativ), mandatul membrilor validați fiind confirmat până la data de 7 ianuarie 2017**, Hotărârea Senatului nr. 28 din 7 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 10 martie 2016, ar nesocoti puterea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești irevocabile.

Din această perspectivă, Hotărârea Senatului nr. 28 din 7 martie 2016 constituie o încălcare nu doar a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, ci și a celor prevăzute de art. 1 alin. (5), potrivit cărora în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Exemplificativă în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 800 din 28 noiembrie 2012, prin care instanța constituțională, analizând sesizarea formulată de președintele Consiliului

Superior al Magistraturii privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte, a constatat următoarele: „*Autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului, în temeiul dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 64 alin. (1), le dă dreptul acestora de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare. În lumina celor expuse, apare cu evidență faptul că Parlamentul (fie Camera Deputaților, fie Senatul), în calitate de organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, nu poate să se substituie puterii judecătorești, respectiv să soluționeze, prin hotărâri proprii, litigii ce țin de competența instanțelor judecătorești. De asemenea, legiuitorul nu poate modifica, suspenda sau stinge efectele unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (...).* Mai mult, Curtea observă și reține că teza potrivit căreia o Cameră a Parlamentului poate, în virtutea dispozițiilor regulamentare proprii, să cenzureze sub orice aspect o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, care a dobândit autoritate de lucru judecat, echivalează cu transformarea acestei autorități în putere judecătorească, concurentă cu instanțele judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției. Legitimarea unui astfel de act ar avea ca efect acceptarea ideii că, în România, există persoane/instituții/autorități cărora nu le sunt opozabile hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele prevăzute de Constituție și de lege, deci care sunt mai presus de lege. Or, o astfel de interpretare dată dispozițiilor referitoare la autonomia regulamentară este în vădită contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție”.

Pentru toate aceste considerente, Asociația profesională „Forumul Judecătorilor din România” vă solicită ca, în calitate de Președinte al României, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, ale art. 34 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să formulați o cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească și puterea legislativă, prin care Curtea Constituțională să pronunțe o decizie prin care să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între menționatele autorități publice, în măsură să împiedice autoritatea judecătorească să-și îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care a fost investită, și să dispună măsurile pe care le consideră necesare în vederea restabilirii ordinii constituționale care trebuie să existe între autoritățile publice prevăzute în Titlul III din Constituția României.

judecător Dragoș Călin, Curtea de Apel București, co-președinte
 judecător Ionuț Militaru, Curtea de Apel București, co-președinte

